

Předkládaná práce představuje monografickou studii o díle Milady Součkové. Zahrnuje jednak metodologické otázky, jednak podrobnou interpretaci její tvorby. Ta se jeví jako specifický literární celek procházející řadou proměn, ale neustále si uchovávající strukturní identitu, kdy v jednotlivosti, v jednotlivých textech, je již jakoby obsažen celek. Integrujícím principem výkladu je motiv paměti, který prolíná veškerým zkoumaným materiálem. Výklad není veden žádnou předem danou interpretační metodou, utvářel se postupně a v závislosti na prostudovaném materiálu. Studie sleduje umělecký postup a projev autorky, přičemž se snaží vyjasnit vnitřní souvislosti v její tvorbě a zdůraznit významové osy, na jejichž základě se jednotlivá díla sdružují, a to zejména v souvislosti se změnou kulturního a existenciálního statusu autorky, tj. jejím exilem v USA. Pokouší se ozřejmit konkrétní poetické struktury v díle Milady Součkové, a na základě toho vyvodit závěr ohledně samotné poetiky i faktorů mimo text. Už od její prvotiny má její poetika výraz autobiografického diskursu, kdy se prostřednictvím vyprávění stává subjektem vlastního porozumění, přičemž v určitém smyslu odhaluje, a zároveň skrývá vlastní intimní bytí. Podstatný moment pro nalezení pevného bodu v proměnlivosti reality a bytí je vztah k minulosti prostřednictvím paměti. S významnou pomocí jazyka přestává být paměť jen věrohodně reprezentovanou minulostí. Dostává smysl, který je závislý na čase, místě a podmínkách, které ji vyvolávají. Ale význam, který zaujímá určité místo či událost v realitě, se může vracet donekonečna. Proto je problematika paměti těsně propojena s problematikou času. Umělecký postup Součkové je vždy bytostně spojen s prostorem vlastní paměti a zkušenosti. Její umělecký systém je založen na ustavičném otevírání možností v cykličnosti proměn. Milada Součková byla spisovatelka velkého tvůrčího elánu a vizionářské schopnosti ve smyslu souvztažnosti proměn a trvání v umění.